

det Spørgsmaal: Hvorvidt skulle vi føre Behandlingen af denne Sag? Deri kan jeg imidlertid ikke være enig med ham. Mig forekommer det ikke, at dette Spørgsmaal nu paatrænger sig; tvertimod maa jeg sige, at det for Dieblisset er ubetimeligt. Den ærede Rigsdagsmand meente jo nemlig ikke selv, at vi aldeles ikke skulde indlade os paa at behandle det foreliggende Forslag; det var ikke hans Mening og kunde ikke være det. Spørgsmaalet, saaledes som han stillede det, dreiede sig alene om, hvorvidt vi i denne Session skulde bringe Loven til endelig Vedtagelse her i Thinget og derefter oversende den til Landstthinget eller blot lade den komme til 2den eller muligviis til 3die Behandling og der standse den ved en motiveret Dagsorden eller deslige. Men saa forekommer det mig indlysende, at Spørgsmaalet ikke er betimeligt; thi saa er det aabenbart bedst at vente med Afgjørelsen, til vi komme til 2den eller 3die Behandling. Lad os først see, om vi komme saa vidt — dette kunde være meget tvivlsomt, hvis ikke denne Rigsdagssessions Værdighed bliver temmelig lang — og først da vil Spørgsmaalet endelig foreligge og finde sin Afgjørelse. Efter denne min Opfattelse finder jeg ingen særlig Anledning til at gaae dybt ind paa dette Spørgsmaal; men jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at det forekommer mig, at der ikke i de af ham paapegede Hensyn kan være Noget til Hinder for, at Folkethinget endelig vedtager dette Udkast og sender det til Landstthinget. Thi det er dog aldeles vist, at hvad enten Folkethinget endelig vedtager det eller ikke, saa vil det ganske vist ikke kunne blive endelig vedtaget i Rigsdagen i denne Samling. Derom kan der ingen Tvivl være. Naar altsaa Forslaget ikke kommer til endelig Vedtagelse paa denne Rigsdag, vil det jo til næste Samling — da der ifølge vor Forsatning ikke er nogen Kontinuitet mellem Rigsdagens Samlinger, saaledes at Sagen optages i den Tilstand, hvori den blev forladt — indkomme som et ganske nyt Forslag. Indkommer det i Folkethinget, saa faae vi her tilstrækkelig Leilighed til at behandle Sagen igjen efter at være blevne bekendte med de Lovarbejder, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valg-

freds (Viebe) med Føie forudsatte, at man maatte ønske at blive bekendt med, inden Loven udkommer, og indkommer det i Landstthinget, saa skeer det ogsaa der som ganske nyt Forslag og skal altsaa ogsaa komme til Folkethinget. Jeg seer altsaa ikke, at der er Noget til Hinder for den endelige Vedtagelse her. Det Æneste, som kunde indvendes, skulde da være det, som den ærede Rigsdagsmand ansøgte, at det vilde stride mod Folkethingets Værdighed, hvis det vedtog Noget, som det var baade Folkethinget og alle Andre indlysende, ikke i den Stikkelse, hvori det blev vedtaget, egnede sig til at emanere som Lov. Det kan jeg imidlertid ikke erkjende. Jeg mener tvertimod, at det er i fuld Overensstemmelse med Folkethingets Værdighed, at det sætter sig udover Betæneligheder, som det væsentlig maa betragte som formelle, naar derved virkelige Fordele kunne opnaaes og navnlig naar man kan opnaae, hvad Regeringen synes at sætte Priis paa, inden den skrider til de andre Lovarbejder, at faae en Udtalelse fra Landstthingets Side i denne Sag. Kunde man, som sagt, opnaae dette, forekommer der mig ikke at være nogen Grund til at lade sig standse af saadanne Betæneligheder. En ganske anden Sag var det, hvis Manglen af disse Lovarbejder var til Hinder for at behandle det foreliggende Lovudkast, men det er ikke Tilfældet; man kan, selv uden den bebudede Lov om Domsmagtens og Politimagtens Ordning, meget godt danne sig en Forestilling om, hvorledes Forholdet mellem disse Magter vil stille sig efter Udkastet. Man kan ganske vist ligeledes ordne Spørgsmaalet om Rævningeretternes Begrændsning, naar man nemlig gaar den Vej, der allerede ifjor blev meget omtalt, at tage Forbydelsernes Art til Udgangspunkt; og ligeledes med Hensyn til Spørgsmaalenes Stilling til Rævningerne kan man meget godt ved Hjælp af Udkastet klare Sagen selv uden den nye Straffelov. Jeg skjønner derfor ikke rettere, end at vi bør tage Loven for, behandle den som enhver anden Lov og lade den gaae saa vidt, som det kun er os muligt.

Jeg skal nu gaae over til nærmere at udtale mig angaaende de mere væsentlige Punkter i de enkelte Affnit, og jeg kommer da først